

# Erstatningsdirektoratet har en 'verdigg' representant i Rogaland

Forholdet med h.r.adv. Parr i Stavanger er typisk for rettsoppgjøret

Det er med beklagelse vi slår fast, at den norske juriststand — hvis egentlige oppgave skulle vært å bidra til at norsk lov og rett ikke ble krenket på noen måte — innen sin midte har menn som har stilt seg i urettens tjeneste.

Det er en skam at menn med juridisk utdannelse, og som må forutsettes å være i besittelse av normalt utviklede selvsjerner — så fullstendig har latt seg forlede til å handle både mot moral, sundt folkevett og norsk lov.

For den menige mann er disse juristers opptreden uforståelig, og det er bare en ting som kan forklare deres merkelige framferd: En avvarsøps opportunisme.

Disse menn, der ved hjelp av makthavernes grunnlovsstraffe anordninger forfølger medlemmestrikt på å bli vist fram slik de i virkeligheten er.

Blant de mange innen den norske juriststand som har gjort seg mindre fordelaktig bemerket, er h.r.advokat Parr, Stavanger. Denne manns «nasjonale holdning», er etter foreliggende opplysninger, all annet enn rakrygget. Men hans handel og vandel under okkupasjonsen forhindret imidlertid ikke at han ble Erstatningsdirektoratets representant i Rogaland da det «store oppgjør» tok til i 1945.

Vi gir våre lesere følgende smakebit på herr Parrs virksomhet:

Av opportunistisk begjær leide han allerede før felttoget mot Dirdal ut sin bil til tyskerne — visstnok for kr. 65,— pr. dag. Og da tyskerne satte i gang sitt angrep, kjørte tyske offiserer i Parrs bil mot Dirdal hvor herr Parrs kompanjong, advokat K. Kluge, kjømpet som norsk offiser med livet som innsats.

I lagmannsrettsaken mot kjøpmann Erling Nygaard, hvor herr Parr var aktor, fant Nygaard at det var hans plikt å opplyse om aktors bilutleie til tyskerne. Opplysningen vakte voldsom røre, men ikke et ord ble nevnt i avisene om herr Parrs innsats.

Lagmann Vedeler fant imidlertid for ordens skyld å måtte spørre om aktor Parr hadde noe å bemerke til Nygaards påstand om bilutleie. Parr reiste seg meget forfjamsset og sa:

— Tiltalte kommer med sine vanlige beskyldninger mot andre. Parr ble imidlertid avbrutt av lagmannen som spurte:

— Har De leiet bort bilen til tyskerne?

Parr: — Bilen ble tatt mens jeg var evakuert —

Herr ble han avbrutt av tiltalte som reiste seg og tok fram lommeboken:

— Her er beviset —

Lagmannen: — Ingen prosedyre takk. Svar ja eller nei aktor — om De har leiet bilen bort til tyskerne?

Parr: — Ja.

Lagmannen: Retten er hevet. Vi gjør oppmerksom på at det ikke ble rekvirert biler i Stavanger før 1942.

Historien om Erstatningsdirektoratets representant, advokat Parrs bil, er ikke avsluttet med dette.

Etter at bilens kostende sannsynligvis var opplyst ved utleie til tyskerne, solgte han, som følgende erklæring viser, bilen til Gestapo.

## ERKLÆRING.

«Jeg var fra 1910 ansatt som sjåfør ved Gestapo i Stavanger.

En gang i juli 1940 kom h.r. adv. Parr til tjenestestedet som den gang var i Egenesveien 93. Om kvelden da jeg kjørte funksjonærene til Visto Hotell ble det fortalt at adv. Parr hadde tilbudt sin Opel Kapitiin bil tilsalgs.

Dagen etter kom adv. Parr personlig kjørende med bilen. Jeg hilste og snakket med Parr før han gikk inn. Parr fikk utbetalt for den brukte bil sam-

me pris som den kostet da den var ny.

Da Parr kom ut — bilste han meget fornøyet og forlat Gestapo til fots.

Stavanger den 2. febr. 1947.

John Knutsen (sign.)

NB. Jeg fikk i oppdrag av tyskerne å gå igjennom og smøre bilen og skifte olje etter at Parr hadde solgt den.»

At herr Parr, som så mange andre, senere har vurdert sine medlemmestrikt forhold til okkupasjonsen noe anderledes enn han selv ved sine gjerninger ga uttrykk for under okkupasjonsen — tyder all hans virksomhet på etter 8. mai 1945.

Som Erstatningsdirektoratets representant i Rogaland, har han vist sin sanne natur. Da hans drabant ikke kunne legge fram tilfredsstillende regnskap i Erling Nygaards bo etter at de hadde «forvallet bort» 120 000 kroner — fant herr Parr å kunne slå kjøpmann Nygaard konkurs. Etter andre handlinger gjort av samme herr Parr, regnet han sikkert med at stillingen som representant for Erstatningsdirektoratet, skulle være snarveien til rikdom og velvære. Av bøter han har innkassert av NS-folk har han tatt salær. Dette er selvsagt ikke lovuddholdelig. Vi gjør derfor oppmerksom på at alle som har betalt herr Parr salær, må kreve dette tilbake. Han har vært nødd til å betale tilbake flere beløp som han urettmessig har beregnet seg.

Dette var altså en av de jurister som dagens makthavere bruker for å gjennomføre sin hevnaksjon. Men, dessverre — det finnes mange liknende utgaver. Og med tid og stunder skal vi kikke litt på de forskjellige herrer rundt om i landet — som inntil nå har ført det store ord både som aktører og dommere.

## Hva er rett.

Vi husker fariseeren som takket sin Gud fordi han var bedre enn andre.

Jeg tenker på drosjesjåførene i Oslo.

Ansvarsfullt arbeide, sier de. Ja, ja, men hva skal en lege, tannlege, saksfører, gårdbruker, forretningsmann si?

Renomme lle det også snakket om. Den som setter seg selv høyt, skal settes osv. osv.

Tenk på den utspekulerte samferdselsrådmannen og hans megling. Har ikke FN's Trygve Lie bruk for et slikt menneske, som klarte å få fred mellom en organisasjon som den ene part, og en helt værdløs sjåfør som den annen, uten å misbruke «menneskets rett».

Hva er rett. En organisasjon som bestemmer streik, kjeoper en kamp med streikevånet. De vinner slaget. En «farlig person» er uskadeliggjort. — Makt er rett.

Politiet (Landsvikavdelingen) hadde først lioa i sjåfør Trygve Johan Lie, men slapp ham. Drosjesjåførene har større makt, bedre forstand og ansvar og renomme å ta hensyn til. Deres jus er enkel: En rådmann som justitiarius og sin egen organisasjon styre som domsmann —

Hården skulle visst også i sin tid stå over politiet.

Å bli dømt i retten for landsvik er en ting, men å bli «dømt av ovennevnte privatmenn»?

Hadde det enda vært et eneste tilfelle, men dessverre, her er tusentall.

Er vårt lovverk i dag av løbladsystemet?

Skal organisasjoner, ja privatpersoner, helt behøve vår menneskelige innsittling og tilpassningsevne?

Er disse makthandling i pakt med Norges lover, ja, da vil jeg si: Sortadidens redslor og verdenskrigens gru er ingen ting, mot det vi går inn i nå.

Th. Wraa.

## Besosialisering av offentlige tjenestemenn

Retningslinjene

I Morgenbladet 21/5 1949 skriver justisminister Gundersen.

Rettslig sett er det ikke noe til hinder for at en tjenestemann som er blitt fratrukket sin offentlige stilling (enten som straff eller landsviklovens § 10 nr. 3 eller i henhold til bestemmelserne i utrenskningsloven) på ny blir tilsatt i offentlig tjeneste. Dette gjelder selv om det dreier seg om tilsetting i den samme stillingen som han er blitt fratrukket. Men selv om han ikke noe kr a v på å få ansettelse. Hvorvidt en slik person skal tas inn igjen må avgjøres av den kompetente ansettelsesmyndighet i hvert enkelt tilfelle. Og det er klart at det skal meget til for at en person på ny skal oppnå ansettelse i den samme stilling som han er kjent uverdigg til å innehå.

I lovforslaget om endring i landsviklovens regler om rettighetsstap (O.l.p.p. nr. 14 for 1949) foreslås bl. a. at rettighetsstap etter landsviklovens § 10 nr. 4 (stap av adgang til å oppnå offentlig tjeneste) skal falle bort for de personer som er kjent slikt rettighetsstap. Det skal dog ikke bortfalle for personer som har fått dom på fribelststraff i over 8 år.

De som vil komme til å nytte godt av denne bestemmelsen vil kunne søke ansettelse i offentlige stillinger. Noen rett til å få de stillinger de søker er dog selvsagt ikke dermed gitt dem. Det blir ansettelsesmyndigheten som skal i hvert enkelt tilfelle å ta standpunkt til deres søknader.

## Abonner på 8. mai

## «Asias grenser er flyttet til Elben»

Den første verdenskrig resulterte i et resultat i en fredsslutning, skjønt det var en fred som bar i seg spiren til kommende kriger, skriver William Henry Chamberlain i «Human Events», og han fortæller:

«Stalin hersker over veldige folkemasser, og han har en langt større femtekolonne til disposisjon enn Hitler, Mussolini eller japanerne noengang raddde over. — Winston Churchill som har en ikke liten del av ansvaret for at «Asias grenser er blitt flyttet til Elben», for å bruke hans eget slående uttrykk, innrommet nylig at allerede før krigen slutted, viste det seg at forsøkene på å komme til forståelse med Stalin aldri ville føre fram...»

Blant de feil som ble gjort nevner forfatteren, at man for enhver pris måtte komme til forståelse med Stalin og gi etter for krav uten å kreve noe til gjengjeld. Ikke engang oppfyllelsen av de parter i Atlanterhavskarakteret, som Stalin selv hadde underteg-

net. Og han fortæller:

«Resultatet av denne forsøkspolitikk, som nådde sitt høydepunkt under Jalta-konferansen i februar 1945, ble at de mål vi hadde satt oss før krigen, — Atlanterhavskarakteret og de fire friheter — rett og slett ble latterliggjort. En av våre allierte under krigen, Polen, ble redusert til en russisk provins. Chinas vitale interesser i Manchuria ble ofret uten at China engang fikk en ledning til å si sin mening.»

I de mange feil som forfatteren gjennomgår, har hans bemerkninger om FN en særlig interesse i dag, da det gjøres krasse forsøk på å gi denne organisasjon noe av æren for Berlinforliket. En skriver:

«Sist men ikke minst: FN's improvisasjon og det skuffende resultat som ble gjort omkring denne organisasjon... Resultatet er blitt omrent som hvis en arkitekt skulle bygge et kjempeslott og døtt bus med balkonger og altaner uten å søge for skikkelig fundament.»